IULIA ANANIA

AGLOMERAŢIE

(publicată în Jurnalul SF Nr. 3/1992)

O biluţă energetică scânteietoare se rostogoli cu prudenţă de după piciorul băncii. Cercetă cu atenţie strada: nu trecea nimeni.

Se strecură pe lângă bordură şi, din câteva salturi, ajunse sub ziarul aruncat pe marginea peluzei. Pe dată foaia de hârtie se ridică, se lungi, se lăţi, se umflă închipuind un om. Silueta se acoperi repede cu un strat de piele, cu haine, un palton lung şi o pălărie.

— Hâc!

G. tresări, speriat. Tufişul din faţa lui se mişcă, descoperind un individ foarte roşu la faţă, care se clătina şi emitea zgomote ciudate.

— Hâc!

G. făcu ochii mari.

— Prietene! strigă deodată celălalt, descoperindu-l. Prietene!

Făcu un gest ciudat, desfăcând braţele, dar îşi pierdu echilibrul şi aproape că se prăbuşi peste G., turtindu-l.

— Sunt pierdut! îşi spuse acesta, strecurându-se pe sub corpul omului şi refăcându-se, la câțiva paşi distanţă. M-au descoperit!

— Prietene! strigă pentru a treia oară individul prăvălit în iarbă. Singurul meu prieten!

G. nu răspunse, din motive întemeiate. Nu înţelegea o iotă şi blestemă graba datorită căreia plecase fără să înveţe temeinic limba acestor creaturi.

— Unicul meu prieten! suspină omul ridicându-se cu greu. Doar tu m-ai înţeles întotdeauna! Hâc! Ai avut grijă de mine... Uite!

Îi întinse un obiect ciudat.

— Haide, ia o duşcă!

G. îl privi circumspect.

— Hâc!

G. traduse sunetul ca o ameninţare şi se grăbi să emită un flux de radiaţii care să susţină sticla, în timp ce el o ţinea în mână.

— Bea, băi, că-i bun! Hâc!

G. îşi zise că nu-i exclus să mai existe o scăpare şi se grăbi să ducă obiectul la gură. Din el se răspândi un miros profund, înţepător, un şoc teribil pentru nervii bietului G. Aruncă sticla cât colo şi fugi împleticindu-se.

— Luate-ar toţii dracii! exclamă cu năduf celălalt, căutându-și comoara la lumina chioară a lunii. Dacă nu… hâc! Dacă nu-ţi place, de ce o arunci? Paştele şi…

G. nu-l mai auzea. Intrase în clădirea masivă de lângă parc, strecurându-se pe sub uşă. Alergă pe coridorul lung şi intră într-o sală înaltă, cufundată în întuneric. Se învârti în loc, derutat.

— Psst! auzi deodată vocea lui B.

Îl reperă într-o vitrină şi fugi la el.

— Ce faci, dom’le, aici?

— Veghez! răspunse misterios B.

— Veghezi, pe naiba! Dormi de o grămadă de vreme! Dac-ai şti de când te caut…

— Ce cauţi aici? îl întrerupse celălalt.

— Am venit să te iau înapoi.

— Înapoi? De ce?

G. deschise geamul şi-l luă pe B. de pe catifeaua roşie.

— Ai greşit planeta, deşteptule! îl informă răutăcios.

— Eşti nebun? Eşti… Ce-i cu tine?

— Eu? Ce? A, asta! Mă simt cam prost.

G. devenea din când în când străveziu, şi pe el se puteau citi fragmente de articol: „Noul guvern a instigat la…”, …. şi când ajunse în camera vestitei actrițe…

— Prost, mie-mi zici! Ai băut!

— Eu? Nu!

— Miroşi a rachiu, beţivanule! se răsti B.

— N-am ştiut că e aşa ceva în chestia aia! murmură celălalt, împleticit.

— Nu eşti bun de nimic! Eu mă chinui să studiez grămezi de neisprăviţi, de atâta vreme, şi tu…

Se întrerupse, observând că celălalt sforăie încetişor pe nas.

— Fir-ar să fie! pufni. Dacă l-au trimis aici, înseamnă că iar ne-au luat-o alţii înainte! Hai, vino! continuă el. Să mergem acasă!

Vechea unealtă de silex se transformă într-o biluţă energetică şi, împăturindu-l pe G., îl luă sub braţ şi ieşi prin geam.

În urma lor, vitrina de pe celălalt perete se urni greoaie din loc.

— La dracu! blestemă 2-8. Şi ăştia au fost colonizaţi!

Şi se îndreaptă spre uşă, tropăind mărunţel pe picioarele de metal.

- sfârşit -